

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

Brussel, 15.12.2000
COM (2000) 837 definitief

**VERSLAG VAN DE COMMISSIE
AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD**

**De toepassing van Richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991
inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens**

INHOUDSOPGAVE

1.	INLEIDING	4
2.	ALGEMENE ACHTERGROND.....	5
2.1.	Context en doelstellingen.....	5
2.2.	Belangrijkste bepalingen van de richtlijn.....	6
2.2.1.	<i>Algemeen.....</i>	<i>6</i>
2.2.2.	<i>Werkingssfeer van de richtlijn en indeling van vuurwapens</i>	<i>6</i>
2.2.3.	<i>Activiteiten van wapenhandelaars.....</i>	<i>7</i>
2.2.4.	<i>De verwerving en het voorhanden hebben van vuurwapens</i>	<i>7</i>
2.2.5.	<i>Het verkeer van vuurwapens in de Gemeenschap.....</i>	<i>8</i>
2.2.5.1.	<i>De overbrenging van vuurwapens tussen lidstaten (artikel 11)</i>	<i>8</i>
2.2.5.2.	<i>Het voorhanden hebben van een vuurwapen gedurende een reis (artikel 12)</i>	<i>8</i>
3.	TOEPASSING EN WERKING VAN RICHTLIJN 91/477/EEG.....	9
3.1.	Omzettinginstrumenten.....	9
3.2.	Het verwezenlijken van de algemene doelstellingen van de richtlijn	10
3.3.	De mogelijkheid voor de lidstaten om strengere maatregelen in te voeren.....	11
3.4.	Indeling; de verwerving en het voorhanden hebben van vuurwapens	11
3.5.	Overbrengingen volgens artikel 11	13
3.6.	Het voorhanden hebben van een vuurwapen gedurende een reis.....	14
3.6.1.	<i>De Europese vuurwapenpas en de in artikel 12, lid 1, vastgestelde vergunning</i>	<i>14</i>
3.6.2.	<i>De Europese vuurwapenpas en de uitzondering onder artikel 12, lid 2</i>	<i>14</i>
3.6.3.	<i>Overeenkomsten inzake wederzijdse erkenning</i>	<i>16</i>
3.7.	De uitwisseling van informatie tussen de lidstaten.....	16
3.8.	Controles op het voorhanden hebben van wapens aan de buitengrenzen.....	17
3.9.	Conclusie.....	17
4.	TOEKOMSTIGE ONTWIKKELINGEN.....	18
4.1.	De werking van de richtlijn verbeteren	18
4.1.1.	<i>De Europese vuurwapenpas</i>	<i>18</i>
4.1.1.1.	<i>De samenhang van artikel 12, lid 2, garanderen</i>	<i>18</i>
4.1.1.2.	<i>Volledige tenuitvoerlegging van de Europese vuurwapenpas</i>	<i>18</i>

4.1.1.3.	Bevordering van overeenkomsten inzake wederzijdse erkenning en goede werkwijzen.....	19
4.1.1.4.	Tijdelijke overbrengingen.....	19
4.1.2.	<i>Informatie-uitwisseling tussen de lidstaten.....</i>	20
4.1.3.	<i>De indeling van wapens.....</i>	20
4.2.	Verduidelijking van de werkingssfeer van de richtlijn op bepaalde gebieden...	21
4.2.1.	<i>Onbruikbaar gemaakte vuurwapens.....</i>	21
4.2.2.	<i>Antieke wapens.....</i>	22
4.3.	Besluiten trekken uit het VN-protocol tegen de illegale productie van en handel in vuurwapens.....	22

VERSLAG VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD

De toepassing van Richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens

1. INLEIDING

- (1) Richtlijn 91/477/EEG van de Raad inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens is op 18 juni 1991 goedgekeurd¹. Overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn brengt de Commissie binnen vijf jaar na de datum van omzetting bij het Europees Parlement en de Raad verslag uit over de situatie die is ontstaan door de toepassing van deze richtlijn, in voorkomend geval vergezeld van voorstellen.
- (2) Om een zo volledig mogelijk verslag te kunnen opstellen, moest de Commissie wachten tot alle lidstaten de richtlijn hadden omgezet. Zij moest met name wachten op Oostenrijk, Finland en Zweden, die volgens de toetredingsakte uiterlijk eind 1997 de richtlijn moesten omzetten. Nadat alle lidstaten de richtlijn hadden omgezet, moest de Commissie voldoende ervaring met de toepassing van deze richtlijn opdoen. Bovendien wijzigden sommige lidstaten de omzettingsmaatregelen die zij oorspronkelijk aan de Commissie hadden meegedeeld. Tijdens de vergadering van de nationale deskundigen van 22 november 1999 en in haar brief van 7 januari 2000 heeft de Commissie de lidstaten verzocht om hun bijgewerkte omzettingsmaatregelen zo snel mogelijk aan de Commissie mee te delen. Alle lidstaten hebben hun bijgewerkte wetgeving nu aan de Commissie voorgelegd.
- (3) Na de omzetting van de richtlijn in alle lidstaten stuurde de Commissie in mei 1999 een vragenlijst betreffende de toepassing van deze richtlijn naar de lidstaten en de belanghebbende partijen (Europese en nationale federaties van jagers, sportschutters en wapenverzamelaars en verenigingen van fabrikanten, importeurs en handelaars van vuurwapens en munitie). De Commissie heeft van alle lidstaten en van elf Europese en nationale federaties of verenigingen² antwoord gekregen op deze vragenlijst. In februari 2000 heeft de Commissie een aanvullende vragenlijst over bepaalde specifieke aspecten, zoals de Europese vuurwapenpas, het onbruikbaar maken van vuurwapens en de overbrenging van wapens naar en uit derde landen, naar de lidstaten gestuurd. De Commissie heeft van alle lidstaten antwoord gekregen op de aanvullende vragenlijst.
- (4) De Commissie heeft ook vergaderingen met een groep van nationale deskundigen georganiseerd om, onder meer, de antwoorden op de twee bovengenoemde vragenlijsten te bespreken. Deze vergaderingen vonden plaats op 22 november 1999 en 6 juli 2000. De Commissie heeft op 20 december 1999 ook een vergadering met de belanghebbende partijen georganiseerd.

¹ PB L 256 van 13.9.1991, blz. 51.

² Bijlage III bij dit verslag bevat een lijst van de Europese en nationale federaties die antwoord hebben gegeven.

- (5) De antwoorden op de twee vragenlijsten en de bespreking van deze antwoorden in de vergaderingen van de deskundigen van de lidstaten en de belanghebbende partijen heeft de Commissie voldoende informatie opgeleverd over de situatie die door de toepassing van de richtlijn is ontstaan.
- (6) In dit verslag worden eerst de context, de doelstellingen en de belangrijkste bepalingen van de richtlijn gepresenteerd (2. Algemene achtergrond). Vervolgens worden de toepassing en de werking van de belangrijkste bepalingen van de richtlijn beoordeeld (3. Toepassing en werking van de richtlijn). In het laatste punt van het verslag (4. Toekomstige ontwikkelingen) worden suggesties gedaan om de werking van de richtlijn te verbeteren en wordt nagegaan hoe de werkingssfeer van de richtlijn op bepaalde punten kan worden verduidelijkt.

2. ALGEMENE ACHTERGROND

2.1. Context en doelstellingen

- (7) Richtlijn 91/477/EEG werd op 18 juni 1991 goedgekeurd als begeleidende maatregel bij de afschaffing van de controles aan de binnengrenzen van de Gemeenschap per 1 januari 1993. De afschaffing van de controles aan de binnengrenzen van de Gemeenschap op het voorhanden hebben van wapens vereist een doeltreffende regeling die controles binnen de lidstaten mogelijk maakt. De richtlijn bevat daarom enerzijds regels betreffende de verwerving en het voorhanden hebben van vuurwapens en anderzijds betreffende de overbrenging van vuurwapens tussen de lidstaten.
- (8) De lidstaten moeten in hun wetgeving minstens de in de richtlijn vastgestelde eisen inzake de verwerving en het voorhanden hebben van vuurwapens opnemen, maar ze mogen in beginsel ook strengere voorschriften opnemen dan die welke in de richtlijn zijn vastgesteld.
- (9) Overeenkomstig de richtlijn is het in beginsel verboden zich in het bezit van vuurwapens van een lidstaat naar een andere te begeven. Hiervan kan alleen worden afgeweken als een nauwkeurig omschreven procedure wordt gevolgd die inhoudt dat de lidstaten in kennis worden gesteld van het feit dat een vuurwapen op hun grondgebied wordt binnengebracht. Ten aanzien van de jacht en sportwedstrijden zijn echter soepeler regels vastgesteld, opdat het vrije verkeer van personen niet onnodig zou worden belemmerd. Hiervoor werd in de richtlijn met name de Europese vuurwapenpas ingevoerd, een document dat aan een persoon die wettig houder en gebruiker van een vuurwapen wordt, op diens verzoek wordt afgegeven (*artikel 1, lid 4*). De Commissie heeft een aanbeveling betreffende een model voor de Europese vuurwapenpas goedgekeurd³.

³ Aanbeveling 93/216/EEG, (PB L 93 van 17.4.1993, blz. 39). De aanbeveling is aangevuld door Aanbeveling 96/129/EEG van 12 januari 1996 (PB L 30 van 8.2.1996).

- (10) Het Schengen-acquis⁴ bevat eveneens bepalingen betreffende de controle op en de aankoop van vuurwapens. Het Schengen-acquis werd door het Verdrag van Amsterdam in de Gemeenschapswetgeving opgenomen, waardoor bepaalde overlappingsen met de bepalingen van Richtlijn 91/477/EEG ontstonden. Met Besluit 1999/436/EG van de Raad van 20 mei 1999 kwam er duidelijkheid in de situatie: Richtlijn 91/477/EEG van de Raad krijgt voorrang op de artikelen 77 tot 81 en 83 tot 90 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen⁵.
- (11) Op internationaal niveau wordt in het kader van de Overeenkomst van de Verenigde Naties ter bestrijding van grensoverschrijdende georganiseerde criminaliteit onderhandeld over een ontwerp-protocol tegen de illegale productie van en handel in vuurwapens. Hoewel het protocol in de eerste plaats tot doel heeft de illegale handel in vuurwapens te bestrijden, zijn de bepalingen ervan algemeen van toepassing, dus ook op de legale handel in vuurwapens. Aangezien het protocol van invloed is op het wettelijke kader van de Gemeenschap, is een punt van het verslag speciaal aan dit protocol gewijd⁶.

2.2. Belangrijkste bepalingen van de richtlijn

2.2.1. Algemeen

- (12) De bepalingen van de richtlijn zijn van nature technisch en complex, net als de wetgevende techniek die voor hun presentatie wordt gebruikt. De richtlijn is zo complex omdat ze een compromis nastreeft tussen de afschaffing van de controles aan de binnengrenzen enerzijds, en het behoud van de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van vuurwapens en de overbrenging ervan tussen de lidstaten anderzijds.
- (13) Er zij op gewezen dat de richtlijn voorziet in een minimale harmonisatie en dat de lidstaten in beginsel dus strengere maatregelen kunnen treffen dan die welke in de richtlijn zijn vastgesteld (*artikel 3*).

2.2.2. Werkingssfeer van de richtlijn en indeling van vuurwapens

- (14) De richtlijn is van toepassing op de in bijlage I vermelde wapens, en voorziet met name in expliciete regels voor vuurwapens. Volgens bijlage I worden vuurwapens ingedeeld in vier categorieën, die overeenstemmen met de verschillende, in de richtlijn vermelde manieren van verwerving en voorhanden hebben van vuurwapens:
- categorie A: verboden vuurwapens, zoals automatische vuurwapens en geschut en lanceerinrichtingen voor militaire doeleinden,
 - categorie B: vergunningsplichtige vuurwapens, zoals semi-automatische of korte repeteervuurwapens,

⁴ Deze overeenkomsten over de geleidelijke afschaffing van de controles aan de binnengrenzen werden door bepaalde lidstaten van de Europese Unie op 14 juni 1985 en 19 juni 1990 te Schengen ondertekend.

⁵ Artikel 82 van de Schengen-overeenkomst, dat voorziet in een uitzondering voor antieke vuurwapens van voor een bepaalde datum (1870), blijft van kracht.

⁶ Zie punt 4.3.

- categorie C: aangifteplichtige vuurwapens, zoals lange repeteervuurwapens,
 - categorie D andere vuurwapens, zoals lange vuurwapens met gladde loop.
- (15) De richtlijn is ook van toepassing op essentiële onderdelen van vuurwapens, zoals het sluitingsmechanisme en de kamer.
- (16) De richtlijn is niet van toepassing op voorwerpen die voldoen aan de definitie van een vuurwapen, maar die bijvoorbeeld ontworpen zijn voor het geven van alarm of signalen, voor industriële of technische doeleinden of voor het slachten van dieren. Ook vuurwapens die voorgoed onbruikbaar zijn gemaakt en antieke wapens of replica's daarvan vallen niet onder de werkingssfeer van de richtlijn (*bijlage I, punt III*). Deze richtlijn is niet van toepassing op de verwerving en het voorhanden hebben van vuurwapens door bepaalde overheidsdiensten, verzamelaars of culturele instellingen, die als zodanig erkend zijn in de lidstaat waarin zij gevestigd zijn. Zij is evenmin van toepassing op commerciële transacties in militaire wapens en munitie (*artikel 2, lid 2*).

2.2.3. *Activiteiten van wapenhandelaars*

- (17) In de richtlijn wordt een minimaal harmonisatieniveau van de voorwaarden voor de activiteiten van wapenhandelaars vastgesteld. Ofwel moet de uitoefening van deze activiteiten afhankelijk worden gesteld van een erkenning (categorieën A en B), ofwel moet de lidstaat in kwestie een verklaring eisen (categorieën C en D) (*artikel 4*).

2.2.4. *De verwerving en het voorhanden hebben van vuurwapens*

- (18) Zoals hierboven vermeld, worden in de richtlijn minimale voorwaarden voor de verwerving en het voorhanden hebben van vuurwapens in de lidstaten vastgesteld. Er zij echter op gewezen dat de richtlijn de toepassing van de nationale bepalingen inzake het dragen van wapens - zoals het verbod op het dragen van wapens in bepaalde omstandigheden, zelfs indien deze legaal in het bezit zijn van de houder ervan - of de reglementering van de jacht, bijv. de verstrekking van jachtvergunningen of de vaststelling van jachtseizoenen, of het sportschieten, met name de vraag of minderjarigen deze sport mogen beoefenen, onverlet laat. (*artikel 2, lid 1*).
- (19) Volgens de richtlijn moeten de lidstaten de verwerving en het voorhanden hebben van vuurwapens van categorie A verbieden. In bijzondere gevallen kunnen voor deze vuurwapens echter vergunningen worden verleend (*artikel 6*). De lidstaten moeten de verwerving en het voorhanden hebben van vuurwapens van categorie B minstens afhankelijk stellen van een vergunning (*artikel 7*). Een vuurwapen van categorie C mag niet voorhanden worden gehouden zonder dat de houder daarvan aangifte heeft gedaan bij de instanties van de lidstaat waar het wapen voorhanden wordt gehouden (*artikel 8*). Hoewel dit niet expliciet in de richtlijn wordt vermeld, moeten de lidstaten de verwerving en het voorhanden hebben van vuurwapens van categorie D niet afhankelijk stellen van een vergunning of verklaring.
- (20) In de richtlijn worden ook minimumvoorwaarden gesteld voor personen die een vuurwapen verwerven, met name wat betreft hun leeftijd, redenen voor de verwerving enz. (*artikel 5*).
- (21) Volgens de richtlijn moet een ingezetene van een lidstaat die in een andere lidstaat vuurwapens verwerft of voorhanden heeft, aan welbepaalde voorwaarden voldoen. De

lidstaat waar deze persoon verblijft, moet hiervan op de hoogte worden gesteld of hiervoor een vergunning verlenen, afhankelijk van de categorie waartoe het vuurwapen behoort (*artikel 7*). In de richtlijn worden ook regels vastgesteld voor de aflevering van een vuurwapen door een handelaar aan een niet-ingezetene van de desbetreffende lidstaat (*artikel 9*).

2.2.5. *Het verkeer van vuurwapens in de Gemeenschap*

- (22) Zoals hierboven reeds werd vermeld, mogen vuurwapens slechts van een lidstaat naar een andere worden overgebracht, indien de in de richtlijn omschreven procedures worden gevolgd: ofwel de procedure voor de overbrenging van een vuurwapen tussen lidstaten (*artikel 11*), ofwel de procedure die van toepassing is op het voorhanden hebben van een vuurwapen gedurende een reis door twee of meer lidstaten (*artikel 12*).

2.2.5.1. De overbrenging van vuurwapens tussen lidstaten (*artikel 11*)

- (23) Voor de overbrenging van vuurwapens van een lidstaat naar een andere, moet de lidstaat van oorsprong vooraf een vergunning verlenen. Bij overbrenging tussen wapenhandelaars mogen de lidstaten dit systeem van voorafgaande vergunningen vervangen door een machtiging die hoogstens drie jaar geldig blijft.
- (24) Ook de lidstaat van bestemming kan deze overbrenging afhankelijk stellen van een vergunning. Iedere lidstaat verstrekt de andere lidstaten een lijst van vuurwapens die zonder vergunning naar zijn grondgebied mogen worden overgebracht.
- (25) Iedere lidstaat zendt alle nuttige gegevens waarover hij betreffende definitieve overbrengingen van vuurwapens beschikt, toe aan de lidstaat van bestemming. Hiervoor moesten de lidstaten uiterlijk op 1 januari 1993 een netwerk voor gegevensuitwisseling opzetten (*artikel 13*).

2.2.5.2. Het voorhanden hebben van een vuurwapen gedurende een reis (*artikel 12*)

- (26) Het voorhanden hebben van een vuurwapen gedurende een in artikel 12 bedoelde reis is slechts toegelaten indien de reiziger van elke bezochte lidstaat een vergunning heeft gekregen om bij het binnenkomen van de desbetreffende landen een vuurwapen voorhanden te hebben.
- (27) Bij wijze van uitzondering op deze procedure mogen jagers, voor wat de categorieën C en D betreft, en sportschutters, voor wat de categorieën B, C en D betreft, zonder voorafgaande vergunning deze vuurwapens gedurende een reis voorhanden hebben als zij aan de volgende voorwaarden voldoen:
- het doel van de reis is deel te nemen aan jacht of sportschieten;
 - ze moeten in het bezit zijn van een Europese vuurwapenpas voor de desbetreffende wapens;
 - ze moeten de reden van hun reis kunnen aantonen, met name door een uitnodiging over te leggen.

- (28) Er zij op gewezen dat het recht van de lidstaten om in hun wetgeving strengere voorschriften op te nemen de rechten die de ingezetenen van de lidstaten onder deze uitzondering genieten, onverlet laat (*artikel 3*). Deze uitzondering geldt echter niet voor reizen naar een lidstaat die de verwerving en het voorhanden hebben van het desbetreffende wapen verbiedt of aan een vergunning onderwerpt. In dit geval wordt daarvan op de Europese vuurwapenpas uitdrukkelijk melding gemaakt.
- (29) Door middel van overeenkomsten inzake wederzijdse erkenning van nationale documenten kunnen lidstaten voor het reizen met vuurwapens op hun grondgebied een soepeler regeling dan die van de richtlijn vaststellen.

3. TOEPASSING EN WERKING VAN RICHTLIJN 91/477/EEG

3.1. Omzettingsinstrumenten

- (30) Overeenkomstig artikel 18 van de richtlijn moesten de lidstaten deze tijdig in nationaal recht omzetten opdat de in deze richtlijn vervatte maatregelen uiterlijk op 1 januari 1993 van toepassing konden zijn. In de toetredingsakte van Oostenrijk, Finland en Zweden werd vastgesteld dat zij de richtlijn uiterlijk eind 1997 moesten omzetten.
- (31) Overeenkomstig artikel 18 hebben alle lidstaten de Commissie van hun omzettingsmaatregelen in kennis gesteld⁷.
- (32) Overeenkomstig artikel 15, lid 4, is de Commissie ook in kennis gesteld van nationale bepalingen die strenger zijn dan de in de richtlijn vastgestelde minimumeisen. De Commissie heeft deze inlichtingen aan de andere lidstaten meegedeeld.
- (33) De omzetting van de richtlijn heeft aanleiding gegeven tot volledig of gedeeltelijk nieuwe wetsbesluiten, afhankelijk van de reeds bestaande wetgeving. In het geval van een lidstaat (Luxemburg) bleef de omzetting beperkt tot het vaststellen van de geldigheidsduur van de Europese vuurwapenpas.
- (34) Sommige lidstaten hebben hun wetgeving inzake vuurwapens nog gewijzigd of aangevuld nadat ze hun omzettingsmaatregelen aan de Commissie hadden meegedeeld. Deze wijzigingen hadden rechtstreeks betrekking op de omzetting van de bepalingen van de richtlijn (bijv. de invoering van de Europese vuurwapenpas in Frankrijk en Italië) of hadden tot doel de regeling voor de verwerving en het voorhanden hebben van vuurwapens te verstrengen. Sommige wijzigingen van de wetgeving inzake vuurwapens hadden geen betrekking op de werkingssfeer van de richtlijn (bv. regelingen voor het dragen van wapens).
- (35) In de volgende punten van dit verslag worden de nationale omzettingsmaatregelen per onderwerp behandeld.

⁷ Bijlage I bij dit verslag bevat verwijzingen naar de nationale omzettingsmaatregelen.

3.2. Het verwezenlijken van de algemene doelstellingen van de richtlijn

- (36) Uit de antwoorden van de lidstaten op de vragenlijst blijkt dat de meeste lidstaten van oordeel zijn dat de doelstellingen van de richtlijn zijn verwezenlijkt. Sommige lidstaten merkten op dat de nationale wetgeving die vóór de inwerkingtreding van de richtlijn van toepassing was op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens al grotendeels beantwoordde aan de vereisten van de richtlijn. Volgens hen had de belangrijkste verwezenlijking van de richtlijn eerder betrekking op de regelingen voor de controle op de overbrenging binnen de Gemeenschap dan op de controle op de verwerving en het voorhanden hebben.
- (37) Vier lidstaten (België, Finland, Luxemburg en Zweden) vonden dat de doelstellingen van de richtlijn niet zijn verwezenlijkt, maar ook zij waren van mening dat de richtlijn in het algemeen een goed instrument is.
- (38) De door de lidstaten vermelde problemen hielden in de eerste plaats verband met de uitwisseling van informatie. Andere problemen betroffen de verschillen tussen de nationale wetgevingen en de complexiteit van deze wetgevingen, de administratieve maatregelen en de vergunningsprocedures, met name wat betreft de Europese vuurwapenpas, en de verschillen in de indeling van vuurwapens. Een lidstaat (België) vond dat de controle op de intra-communautaire overbrenging niet doeltreffend genoeg was. Sommige lidstaten vonden dat de richtlijn op bepaalde punten ingewikkeld en moeilijk te interpreteren was en betreurden dat er geen specifiek forum was waarin de naar aanleiding van de toepassing van de richtlijn ontstane vragen konden worden behandeld.
- (39) Uit de antwoorden van de lidstaten op de vraag betreffende de niet-geregistreerde verwerving en het niet-geregistreerd voorhanden hebben van wapens sinds de inwerkingtreding van de richtlijn, kon geen duidelijke conclusie worden getrokken: Denemarken, Italië, Luxemburg, Portugal en Zweden waren van mening dat de situatie ongewijzigd was; België, Finland en Nederland vonden dat er een stijging had plaatsgevonden, terwijl Oostenrijk, Griekenland en Spanje een daling hadden vastgesteld. Vier lidstaten (Frankrijk, Duitsland, Ierland en het Verenigd Koninkrijk) beschikten over te weinig gedetailleerde informatie om zich hierover uit te spreken. Sommige lidstaten benadrukten dat ze niet over statistieken beschikten en dat hun antwoorden dus louter ramingen waren. Dit verklaart in elk geval gedeeltelijk het verschil in mening tussen de lidstaten.
- (40) In het algemeen zijn de belanghebbende partijen tevreden over de instrumenten van de richtlijn en over hun werking. Zij betreuren echter dat de richtlijn door sommige lidstaten niet correct wordt toegepast, met name wat betreft de Europese vuurwapenpas. De meeste nationale en internationale federaties zijn dan ook van mening dat de doelstellingen van de richtlijn niet of slechts gedeeltelijk werden verwezenlijkt. Zij wijzen op de volgende problemen: de verschillen in de wetgeving van de lidstaten, de neiging om strengere maatregelen toe te passen en de gebrekkige samenwerking tussen de lidstaten. De belanghebbende partijen merken op dat het vrije verkeer van personen wordt belemmerd, ook al zijn deze in het bezit van een Europese vuurwapenpas, omdat ze door de lidstaten aan buitensporige controles worden onderworpen.

- (41) De Commissie heeft een aantal parlementaire vragen over de toepassing van de richtlijn en twee klachten over de werkingssfeer ontvangen. Uit deze vragen en klachten blijkt dat het punt van de richtlijn dat de meeste problemen oplevert, het gebruik van de Europese vuurwapenpas is.
- (42) In het vervolg van dit verslag over de toepassing en werking van de belangrijkste bepalingen van de richtlijn wordt bijzondere aandacht besteed aan bovengenoemde knelpunten.

3.3. De mogelijkheid voor de lidstaten om strengere maatregelen in te voeren

- (43) Toen de richtlijn werd opgesteld waren er niet alleen technische maar ook aanzienlijke inhoudelijke verschillen tussen de nationale wetgevingen inzake wapenbezit. Een volledige harmonisatie op dit gebied zou dan ook bijzonder moeilijk en vanuit politiek oogpunt onrealistisch zijn geweest. Een minimale harmonisatie, waarbij het de lidstaten vrij staat strengere dan de in de richtlijn vastgestelde maatregelen te treffen of te behouden, was daarom meer aangewezen.
- (44) Alle lidstaten hebben strengere maatregelen goedgekeurd. Ze hebben bijvoorbeeld het beroep van vuurwapenhandelaar voor de categorieën C en D vergunningsplichtig gesteld, vuurwapenhandelaars verplicht om hun registers langer dan vijf jaar te bewaren of vergunningsprocedures ingesteld voor alle of bepaalde vuurwapens van categorie C en D. Sommige lidstaten hebben ook wapens die buiten de werkingssfeer van de richtlijn vallen bij de vuurwapens ondergebracht, zoals wapens die gebruik maken van perslucht (Italië) of onbruikbaar gemaakte wapens (Zweden).
- (45) Er zij op gewezen dat de lidstaten wel het recht hebben om strengere maatregelen te nemen, maar dat deze maatregelen moeten beantwoorden aan de regels van het Verdrag, met name de regels van de interne markt. Hoewel artikel 30 van het Verdrag voorziet in een mogelijke afwijking van het vrije verkeer van goederen uit hoofde van de openbare veiligheid, moeten de genomen maatregelen noodzakelijk zijn en in verhouding staan tot het nagestreefde doel.

3.4. Indeling; de verwerving en het voorhanden hebben van vuurwapens

- (46) Zoals hierboven reeds vermeld, worden vuurwapens volgens de richtlijn in vier categorieën ingedeeld: categorie A (verboden vuurwapens), categorie B (vergunningsplichtige vuurwapens), categorie C (aangifteplichtige vuurwapens) en categorie D (vuurwapens die vrij mogen worden verkocht in de lidstaten).
- (47) Aangezien de lidstaten overeenkomstig artikel 3 hun strengere wetgeving mogen behouden, heeft op het gebied van de indeling van wapens geen echte harmonisatie plaatsgevonden. Sommige lidstaten hebben het niet nodig gevonden om welke indeling dan ook in hun wetgeving op te nemen aangezien in hun land alle vuurwapens vergunningsplichtig of verboden zijn. Andere lidstaten hebben dan weer een strengere indeling dan deze van de richtlijn ingevoerd. Wapens die in sommige lidstaten bij de oorlogswapens worden ingedeeld (België, Frankrijk) of verboden zijn (Denemarken), worden in andere lidstaten als jachtwapens beschouwd.

- (48) Wapens van categorie A (automatische wapens enz.) zijn, zoals voorgeschreven door de richtlijn, inderdaad in alle lidstaten verboden of alleen toegestaan indien de houder ervan over een speciale vergunning beschikt. Deze vergunningen zijn in de praktijk zeer zelden en in sommige lidstaten zelfs helemaal nooit verleend.
- (49) Als voorbeelden van speciale gevallen waarin een vergunning voor wapens van categorie A kan worden verleend, vermelden de lidstaten in hun antwoorden op de vragenlijst onder meer musea of verzamelaars, tentoonstellingen, bepaalde beroepen, op voorwaarde dat het vuurwapen noodzakelijk is voor de uitoefening van het beroep (wetenschappelijk onderzoek of industriële proeven), en het opnemen van films. In sommige lidstaten (Finland en Zweden) mogen burgers wapens van categorie A voorhanden hebben om zich te verdedigen.
- (50) Voor de verwerving en het voorhanden hebben van wapens van categorie B (bv. revolvers en pistolen) is, overeenkomstig de richtlijn, in alle lidstaten een vergunning vereist. In zes lidstaten is een aparte vergunning voor de verwerving en voor het voorhanden hebben van vuurwapens van categorie B vereist, terwijl dit in de negen andere lidstaten in een enkele administratieve beslissing is belichaamd, een mogelijkheid waarin door artikel 7, lid 3, van de richtlijn wordt voorzien.
- (51) In de meeste lidstaten is ook voor vuurwapens van categorie C (aangifteplichtige vuurwapens volgens de richtlijn) en categorie D (vuurwapens die volgens de richtlijn vrij mogen worden verkocht) een vergunning vereist. Er zij op gewezen dat in 11 lidstaten alle vuurwapens vergunningsplichtig of verboden zijn, terwijl alleen in Oostenrijk, België, Frankrijk en Griekenland bepaalde vuurwapens van categorie C en D aangifteplichtig zijn.
- (52) De richtlijn heeft geleid tot aanzienlijke wijzigingen van de Franse, Belgische en Oostenrijkse wetgeving op de verwerving en het voorhanden hebben van lange vuurwapens, die vroeger minder streng waren gereguleerd. Vóór de inwerkingtreding van de richtlijn mochten bepaalde vuurwapens, met name sportwapens, in deze landen vrij worden verkocht.
- (53) Volgens de richtlijn moesten de lidstaten, binnen een jaar na de inwerkingtreding van de nationale omzettingsmaatregelen, de aangifte van niet eerder aangegeven vuurwapens van categorie C verplicht stellen (artikel 8). In de meeste lidstaten moesten hiervoor geen specifieke maatregelen worden getroffen omdat de vuurwapens uit deze categorie al aangifte- of vergunningsplichtig waren. In Oostenrijk, Frankrijk, Griekenland en Portugal, waar dit nog niet het geval was, werd deze verplichting in de wetgeving opgenomen. In België werd ze niet in de wetgeving opgenomen.
- (54) Verscheidene lidstaten hebben geen expliciete bepalingen inzake de aflevering van vuurwapens aan niet-ingezetenen. De Commissie heeft vernomen dat de bepalingen van de richtlijn inzake de aflevering van vuurwapens van categorie C en D aan niet-ingezetenen niet altijd worden nageleefd. Dit betekent dat ook deze informatie niet altijd wordt doorgegeven aan de lidstaat waar het wapen voorhanden wordt gehouden. Dit probleem moet door de Commissie nader worden bestudeerd.

3.5. Overbrengingen volgens artikel 11

- (55) Volgens de belanghebbende partijen is de in de richtlijn vastgestelde procedure voor de overbrenging van vuurwapens naar een andere lidstaat, waarbij de lidstaat van oorsprong controles moet uitvoeren en vergunningen moet verlenen, snel goedgekeurd in de lidstaten die in- en uitvoervergunningen vereisen. In de lidstaten die alleen een douanecontrole uitvoeren bij het binnenkomen van lange jacht- en sportwapens op hun grondgebied, is volgens de belanghebbende partijen door de nieuwe procedure een aanvullend bureaucratisch aspect toegevoegd.
- (56) In het eenvoudigste geval moet een verklaring van overbrenging worden ingevuld, waarvan een kopie naar de bevoegde instanties van het land van oorsprong en het land van bestemming wordt gestuurd. In dit geval heeft de wapenhandelaar een machtiging gekregen om vuurwapens zonder voorafgaande toestemming over te brengen (artikel 11, lid 3); ook de klant heeft geen voorafgaande toestemming nodig uit hoofde van zijn beroep of omdat de overgebrachte vuurwapens op de in artikel 11, lid 4, genoemde lijst staan.
- (57) Overbrenging tussen handelaars zonder voorafgaande vergunning (artikel 11, lid 3) is toegestaan volgens de wetgeving van Duitsland (voor wapens van categorie B, C en D), Oostenrijk (voor alle categorieën), Frankrijk (categorieën B, C en D), Spanje (categorieën B, C en D), het Verenigd Koninkrijk (categorieën B, C en D) en Zweden.
- (58) De belanghebbende partijen hebben de Commissie op de hoogte gebracht van bepaalde kleine problemen met de gegevensuitwisseling tussen de lidstaten in het kader van definitieve overbrengingen. Zij benadrukken met name dat sommige lidstaten als voorwaarde voor de overbrenging stellen dat de instanties van de lidstaat van bestemming hiervoor hun toestemming moeten verlenen. Volgens sommige lidstaten is deze voorwaarde in hun land echter niet noodzakelijk; in sommige lidstaten (Denemarken, Duitsland) hebben wapenhandelaars bijvoorbeeld het recht om zonder verdere formaliteiten vuurwapens in een andere lidstaat te kopen. De instanties van deze landen vinden niet dat voor elke bestelling toestemming moet worden gegeven. De instanties van de lidstaat waar de wapens worden gekocht, werden hiervan niet altijd op de hoogte gebracht.
- (59) Dit aspect wordt geregeld door artikel 11, lid 4, van de richtlijn, waarin is vastgesteld dat iedere lidstaat de andere lidstaten een lijst van vuurwapens verstrekt waarvoor de vergunning om deze naar zijn grondgebied over te brengen, zonder zijn voorafgaande toestemming mag worden verleend. De richtlijn voorziet niet in een expliciete vrijstelling voor wapenhandelaars op basis van hun beroep, maar zij verbiedt de lidstaten ook niet om een dergelijke vrijstelling te verlenen. Opdat de werking van de richtlijn niet in gevaar zou komen, moeten de andere lidstaten hiervan wel op de hoogte worden gebracht. De belanghebbende partijen merken dan ook op dat er op dit gebied behoefte is aan een betere samenwerking tussen de lidstaten. Dit zou automatisch een betere naleving van de procedures van de richtlijn tot gevolg hebben.
- (60) De belanghebbende partijen zijn van oordeel dat, afgezien van deze kleine problemen, die uiteindelijk toch op de een of andere manier worden opgelost, de richtlijn naar behoren werkt en garant staat voor de transparantie van en het toezicht op overbrengingen, wat volgens hen essentieel is. Zij betreuren echter dat de richtlijn niet heeft geleid tot een vermindering van de administratieve verplichtingen, die vooral in kleine en middelgrote ondernemingen voor problemen zorgen. De belanghebbende

partijen willen dat de controles op de intracommunautaire handel minder door de centrale overheid en meer door lokale instanties worden uitgevoerd omdat zij ervaren hebben dat deze laatste in het algemeen soepeler zijn.

3.6. Het voorhanden hebben van een vuurwapen gedurende een reis

3.6.1. De Europese vuurwapenpas en de in artikel 12, lid 1, vastgestelde vergunning

- (61) Zoals eerder vermeld moeten de lidstaten, overeenkomstig artikel 12, lid 1, een vergunning verlenen voor het voorhanden hebben van een vuurwapen gedurende een reis. Deze vergunning wordt vermeld op de Europese vuurwapenpas.
- (62) Bepaalde lidstaten hebben de Commissie meegedeeld dat zij eisen dat de Europese vuurwapenpas hen wordt opgestuurd zodat zij de vergunning op de pas kunnen vermelden en de stempel van de bevoegde instantie kunnen aanbrengen. De lidstaten zijn zelf van mening dat deze procedure tijdrovend en ingewikkeld is.

3.6.2. De Europese vuurwapenpas en de uitzondering onder artikel 12, lid 2

- (63) De Europese vuurwapenpas wordt nu in alle lidstaten gebruikt (Frankrijk heeft deze pas in 1998 ingevoerd). De lidstaten hebben de aanbeveling van de Commissie inzake het model van de pas gevolgd. De normale wachttijd voor het verstrekken van de pas varieert van enkele dagen tot enkele weken.
- (64) Volgens artikel 12, lid 2, hebben jagers en sportschutters die in het bezit zijn van een Europese vuurwapenpas in beginsel het recht om naar andere lidstaten te reizen voor de uitoefening van hun activiteit. De Commissie vindt dat de pas een goed compromis vormt tussen de wens van jagers en sportschutters om vrij te reizen in de Gemeenschap en de behoefte om situaties te vermijden waarin deze vrijheid veiligheidsproblemen oplevert.
- (65) In sommige lidstaten hebben reizen van jagers en sportschutters geen problemen opgeleverd: behalve de Europese vuurwapenpas en een uitnodiging hebben jagers en sportschutters in deze lidstaten geen andere documenten of vergunningen nodig om het grondgebied binnen te komen. In andere lidstaten is echter een vergunning van de nationale instanties vereist, behalve voor jagers en sportschutters uit lidstaten waarmee wederzijdse overeenkomsten zijn gesloten. Uit de antwoorden op de vragenlijst blijkt dat sommige lidstaten eisen dat jagers en sportschutters naast de Europese vuurwapenpas, uitnodigingen en jachtvergunningen ook nog andere documenten kunnen voorleggen (bijv. een bezoekersvergunning in het Verenigd Koninkrijk en Ierland).
- (66) Het is de vraag of deze cumulatieve vereisten verenigbaar zijn met de bepalingen van de richtlijn. Volgens artikel 3 mogen de lidstaten inderdaad strengere voorschriften toepassen, met voorbehoud echter van de rechten die bij artikel 12, lid 2, aan de ingezetenen van de lidstaten worden toegekend. Er zij echter op gewezen dat de richtlijn de lidstaten niet verbiedt om jachtvergunningen, andere documenten die een belasting heffen op jagers of documenten betreffende het gebruik en het dragen van wapens in bepaalde omstandigheden te eisen (*art. 2, lid 1*).

- (67) Er zij ook op gewezen dat andere lidstaten (Oostenrijk, Frankrijk) een beperking hebben opgelegd aan het aantal wapens dat zij zonder nationale vergunning toelaten. Als argument hiervoor voeren zij aan dat het zeer ongebruikelijk zou zijn voor een jager of sportschutter om meerdere vuurwapens mee te nemen op reis. De richtlijn voorziet echter niet in een beperking van het aantal vuurwapens dat een jager of sportschutter mag overbrengen omdat dit tot ernstige moeilijkheden kan leiden, met name voor sportschutters die meerdere vuurwapens nodig hebben om aan competities te kunnen deelnemen.
- (68) Sommige lidstaten onderwerpen de houders van de Europese vuurwapenpas kennelijk ook aan bepaalde vormen van controle bij het binnenkomen van hun grondgebied. Deze controles moeten door de Commissie verder worden onderzocht.
- (69) Overeenkomstig de tweede alinea van artikel 12, lid 2, geldt deze afwijking voor jagers en sportschutters niet voor reizen naar lidstaten waar de desbetreffende wapens verboden zijn of aan een vergunning zijn onderworpen.
- (70) Sommige lidstaten waar de desbetreffende wapens aan een vergunning zijn onderworpen, laten jagers en sportschutters in de praktijk toch toe tot hun grondgebied als ze, overeenkomstig de in artikel 12, lid 2, vastgestelde voorwaarden, over een Europese vuurwapenpas beschikken en als de wapens in kwestie niet verboden zijn in die lidstaat (bijv. Finland). De Commissie is van mening dat deze soepele houding beantwoordt aan de geest van de richtlijn.
- (71) Er zij op gewezen dat de Commissie, in haar gewijzigde voorstel voor de richtlijn, voorstelde dat jagers en sportschutters alleen gebruik zouden kunnen maken van deze afwijking als de desbetreffende wapens niet verboden waren in de lidstaat. Pas in deze fase van de onderhandelingen met het Europees Parlement en de Raad werd aan de alinea toegevoegd dat de afwijking ook niet van toepassing zou zijn als de lidstaat de desbetreffende wapens aan een vergunning zou onderwerpen.
- (72) Aangezien deze beperking van deze door de richtlijn aan jagers en sportschutters toegekende rechten tot gevolg had dat het artikel in kwestie onduidelijk werd, werd eveneens aan het artikel toegevoegd dat de Commissie, in overleg met de lidstaten, de resultaten van de toepassing van de tweede alinea, met name wat de gevolgen ervan voor de openbare orde en de veiligheid betreft, moet onderzoeken. Daarom heeft de Commissie de lidstaten gevraagd of zich specifieke veiligheidsproblemen hebben voorgedaan met jagers en sportschutters uit andere lidstaten. Alle lidstaten hebben geantwoord dat dit niet het geval is geweest. Dit is vooral belangrijk voor de lidstaten die jagers en sportschutters die in het bezit zijn van een Europese vuurwapenpas en een uitnodiging, zonder aanvullende voorwaarden tot hun grondgebied toelaten.
- (73) De Commissie benadrukt dat de afwijking waarin artikel 12, lid 2, voorziet voor jagers en sportschutters niet beperkt is tot georganiseerde jachtactiviteiten waarvoor de betrokken persoon een uitnodiging heeft. Deze afwijking geldt ook als de persoon in kwestie op een andere wijze zijn redenen voor de reis kan rechtvaardigen (bv. als hij eigenaar is van een jachtgebied in een andere lidstaat). Minstens enkele lidstaten blijken jagers en sportschutters ook in deze gevallen tot hun grondgebied toe te laten.

3.6.3. Overeenkomsten inzake wederzijdse erkenning

- (74) Slechts enkele lidstaten hebben geantwoord dat ze gebruik hebben gemaakt van de bepaling van de richtlijn waarbij ze door middel van overeenkomsten inzake wederzijdse erkenning van nationale documenten een soepeler regeling kunnen vaststellen dan deze van artikel 12. Sommige lidstaten hebben op basis van deze bepaling hun bestaande regeling versoepeld voor jagers en sportschutters uit sommige andere lidstaten. Soms werden deze overeenkomsten op regionaal niveau gesloten.
- (75) Een voorbeeld van een dergelijke overeenkomst is deze tussen de Scandinavische landen. Zij zijn overeengekomen dat jagers uit de andere Scandinavische landen geen Europese vuurwapenpas maar alleen een nationale vergunning nodig hebben om vrij te kunnen reizen. Deze overeenkomst is tot stand gekomen in het kader van de Scandinavische samenwerking op het gebied van wetgeving, die reeds van voor de toetreding van de desbetreffende landen tot de Gemeenschap dateert.

* * *

- (76) Een ander probleem in verband met de werking van de Europese vuurwapenpas en de verschillende vermeldingen die erop moeten voorkomen, heeft betrekking op de uitwisseling van informatie. Dit probleem wordt in het volgende punt behandeld.

3.7. De uitwisseling van informatie tussen de lidstaten

- (77) De richtlijn bevat diverse bepalingen die de lidstaten ertoe verplichten informatie uit te wisselen (*artikel 8, lid 3, artikel 13, artikel 7, lid 2, artikel 8, lid 2*) of de Commissie informatie te verstrekken (*artikel 15, lid 4*).
- (78) Hoewel de meeste lidstaten vinden dat de uitwisseling van informatie over definitieve overbrengingen (*artikel 13*) toereikend is, wijzen zij er toch op dat deze uitwisseling soms alleen betrekking heeft op een groep lidstaten en dat de formulieren soms niet behoorlijk zijn ingevuld. Sommige lidstaten zijn van mening dat de uitwisseling ontoereikend is omdat de informatie onvolledig is of niet altijd wordt ontvangen. Verscheidene lidstaten merken op dat de informatie-uitwisseling met sommige landen goed verloopt, maar met andere niet.
- (79) Deze moeilijkheden zijn kennelijk ontstaan omdat er geen netwerk voor informatie-uitwisseling tussen alle lidstaten bestaat. Artikel 13 voorziet in de oprichting van netwerken voor gegevensuitwisseling op basis van de inhoud van de uit te wisselen informatie⁸.
- (80) Zoals hierboven reeds vermeld⁹ hebben de belanghebbende partijen gewezen op bepaalde problemen met de uitwisseling van informatie over overbrengingen tussen wapenhandelaars.

⁸ Bijlage II bij dit verslag bevat een lijst van bevoegde nationale instanties met het oog op de toepassing van artikel 13, lid 3.

⁹ Zie punt 3.5.

- (81) In artikel 8, lid 3, worden de regels vastgesteld voor de uitwisseling van informatie over vuurwapens die in een bepaalde lidstaat verboden of vergunningsplichtig zijn. Volgens dit artikel moeten lidstaten die vuurwapens van de categorieën B, C of D op hun grondgebied verbieden of afhankelijk stellen van een vergunning, de andere lidstaten hiervan in kennis stellen, die hiervan uitdrukkelijk melding maken op de Europese vuurwapenpas. Uit de antwoorden op de vragenlijst blijkt dat de lidstaten in de praktijk deze lijsten niet altijd of toch niet van alle andere lidstaten hebben ontvangen.
- (82) Dit heeft automatisch geleid tot problemen met het vermelden van de verboden of vergunningsplichtige vuurwapens op de Europese vuurwapenpas. Sommige lidstaten vinden dit systeem bovendien te ingewikkeld of vrezen dat de wetgeving van de desbetreffende lidstaat ondertussen is gewijzigd.
- (83) Het is duidelijk dat deze situatie problemen oplevert. De vermeldingen zijn bedoeld om de jager of sportschutter in kennis te stellen van beperkingen van hun recht om met een Europese vuurwapenpas vrij naar een andere lidstaat te reizen. Het is al gebeurd dat in de Europese vuurwapenpas vermelde vuurwapens van jagers of sportschutters die te goeder trouw waren, aan de grens in beslag werden genomen. In sommige lidstaten moet de jager of sportschutter zelf bewijzen dat de vuurwapens in kwestie niet verboden of vergunningsplichtig zijn in de lidstaat van bestemming, wat zeker niet de bedoeling van de richtlijn was.
- (84) Tenslotte zij erop gewezen dat verscheidene lidstaten in de wetgeving die zij aan de Commissie hebben meegedeeld geen bepalingen voor de uitwisseling van informatie hebben opgenomen.

3.8. Controles op het voorhanden hebben van wapens aan de buitengrenzen

- (85) De in de richtlijn vastgestelde procedures voor de overbrenging van vuurwapens zijn alleen van toepassing op overbrengingen tussen de lidstaten. Wat de overbrenging van en naar derde landen betreft, zijn in de richtlijn alleen de logische gevolgen van de afschaffing van de interne grenscontroles in de Gemeenschap vermeld, namelijk dat de lidstaten de controles op het voorhanden hebben van wapens aan de buitengrenzen van de Gemeenschap moeten versterken (*artikel 15*).
- (86) In het algemeen wensen de lidstaten dit artikel niet te vervangen door specifieke bepalingen waarin de procedures voor de controle op de overbrenging van wapens van en naar derde landen worden vastgesteld. Sommige lidstaten (met name Duitsland) zijn echter van mening dat er behoefte is aan procedures voor de uniforme controle van wapens aan de buitengrenzen. Deze naar voren gebrachte meningen laten de uitkomst van de lopende onderhandelingen over het ontwerp VN-protocol tegen de illegale productie van en handel in vuurwapens onverlet (zie paragraaf 4.3).

3.9. Conclusie

- (87) In het algemeen is de richtlijn goed omgezet in de lidstaten en worden de bepalingen in de praktijk toegepast. Zoals blijkt uit het voorgaande is de richtlijn op bepaalde gebieden echter onvolledig of onjuist omgezet.

- (88) Uit de informatie die door de belanghebbende partijen werd verstrekt, blijkt dat de problemen met de toepassing van de richtlijn eerder verband houden met de houding van de nationale instanties dan met de bepalingen van de richtlijn zelf. De Commissie zal dan ook inbreukprocedures inleiden in de gevallen waarin zij dit noodzakelijk acht voor de goede toepassing van de bepalingen van de richtlijn.

4. TOEKOMSTIGE ONTWIKKELINGEN

- (89) De richtlijn is een compromis dat tot stand is gekomen na jarenlange onderhandelingen. In het algemeen zijn de lidstaten en de belanghebbende partijen tevreden met de instrumenten waarin de richtlijn voorziet. Zij verzetten zich dan ook tegen aanzienlijke wijzigingen die het evenwichtige kader van de richtlijn zouden verstoren. Een eventuele wijziging van de richtlijn zou dus eerder bestaan in een verduidelijking van de formulering van de belangrijkste bepalingen dan in substantiële wijzigingen, teneinde te garanderen dat de richtlijn in de hele Gemeenschap op dezelfde wijze wordt toegepast.

4.1. De werking van de richtlijn verbeteren

- (90) Dit punt heeft vooral betrekking op de verbetering van de werking van de Europese vuurwapenpas en de informatie-uitwisseling tussen de lidstaten.

4.1.1. De Europese vuurwapenpas

- (91) Het onderscheid tussen vuurwapens in het algemeen en sport- en jachtwapens, waar soepeler regels voor gelden, moet kennelijk worden verduidelijkt. Teneinde de werking van de Europese vuurwapenpas te verbeteren is de Commissie voornemens bepaalde concrete maatregelen en een wijziging van artikel 12 voor te stellen.

4.1.1.1. De samenhang van artikel 12, lid 2, garanderen

- (92) In zijn huidige vorm is artikel 12, lid 2, dat het resultaat is van een compromis, op bepaalde punten tegenstrijdig en onduidelijk. Dit is met name het geval voor de tweede alinea van artikel 12, lid 2, waarin wordt gesteld dat de afwijking voor jagers en sportschutters niet geldt voor reizen naar een lidstaat die de desbetreffende vuurwapens verbiedt of aan een vergunning onderwerpt. Deze alinea maakt in feite de afwijking voor jagers en sportschutters ongedaan.
- (93) De Commissie is van oordeel dat de tweede alinea van artikel 12, lid 2, moet worden vereenvoudigd zodat hij alleen nog van toepassing is als de vuurwapens in de lidstaat van bestemming zijn verboden, zoals oorspronkelijk door de Commissie was voorgesteld.

4.1.1.2. Volledige tenuitvoerlegging van de Europese vuurwapenpas

- (94) De houders van de Europese vuurwapenpas hebben behoefte aan administratieve procedures die beter aansluiten bij de doelstellingen van de pas. Dit geldt met name voor de vermeldingen op de Europese vuurwapenpas. Om te garanderen dat alle, voor de werking van de pas noodzakelijke vermeldingen, met name deze van artikel 8,

lid 3, erop worden aangebracht, moet de informatie-uitwisseling tussen de lidstaten worden verbeterd¹⁰.

- (95) De Commissie is van mening dat de lidstaat die de pas aflevert alle nodige vermeldingen erop moet aanbrengen teneinde de procedure zo eenvoudig mogelijk te houden en te vermijden dat de pas van tevoren naar de lidstaten van bestemming moet worden gezonden. Vooral voor reizen naar een andere lidstaat in het kader van artikel 12, lid 1, zou het nuttig zijn als de nodige vergunningen niet door de instanties van de lidstaat die de vergunning verleent op de pas worden vermeld, maar door die van de lidstaat die de pas aflevert.
- (96) De meerderheid van de lidstaten willen dat de Europese vuurwapenpas de enige pas wordt die met name jagers en sportschutters in staat stelt om tijdens een reis vuurwapens voorhanden te hebben. Sommige lidstaten vinden echter dat bepaalde voorwaarden vervuld moeten zijn, namelijk dat de vereiste vergunning op gestandaardiseerde maar tegelijk ook veilige wijze wordt afgeleverd, dat de regels op een meer geharmoniseerde wijze worden toegepast en dat de relevante categorieën worden geharmoniseerd. Sommige lidstaten verzetten zich hiertegen; zij willen het recht behouden om andere documenten te eisen.

4.1.1.3. Bevordering van overeenkomsten inzake wederzijdse erkenning en goede werkwijzen

- (97) De Commissie is van mening dat overeenkomsten inzake wederzijdse erkenning van nationale documenten, die tot doel hebben een nog soepeler regeling vast te stellen, of andere goede werkwijzen het vrije verkeer van jagers en sportschutters tussen de lidstaten kan vergemakkelijken.
- (98) Deze overeenkomsten en andere goede werkwijzen mogen echter niet discriminerend zijn, d.w.z. dat ze moeten openstaan voor alle lidstaten die aan de relevante objectieve criteria beantwoorden. Er is dus behoefte aan grotere transparantie: deze overeenkomsten moeten aan de andere lidstaten en aan de Commissie worden meegedeeld.

4.1.1.4. Tijdelijke overbrengingen

- (99) Het probleem van tijdelijke overbrengingen voor herstellingen wordt niet expliciet in de richtlijn behandeld. De Commissie is van mening dat, behalve de procedure van artikel 11, die van toepassing is op overbrengingen tussen wapenhandelaars, ook de procedure van artikel 12, lid 1, particulieren de mogelijkheid biedt om een beroep te doen op de diensten van een bedrijf in een andere lidstaat, namelijk door een vergunning aan te vragen in de lidstaat waar hij het vuurwapen wil laten herstellen. Voor overbrengingen in het kader van tentoonstellingen kan eveneens een beroep worden gedaan op deze mogelijkheid. In de toekomst moet de aandacht op deze procedure worden gevestigd want tot nu toe werd er weinig gebruik van gemaakt.

¹⁰ Zie punt 4.1.2.

4.1.2. Informatie-uitwisseling tussen de lidstaten

- (100) Uit bovenstaande analyse van de toepassing van de richtlijn blijkt dat de inspanningen op dit gebied beter moeten worden gecoördineerd en de uitgewisselde informatie beter moet worden gestructureerd. De richtlijn voorziet in het opzetten van netwerken voor de uitwisseling van informatie over definitieve overbrengingen (artikel 13), maar specificeert verder niet welke vorm deze informatie-uitwisseling moet aannemen.
- (101) De Commissie heeft in de groep van nationale deskundigen voorgesteld dat de nationale overheidsdiensten een aantal vaste formules zouden gebruiken voor de verschillende situaties waarin gegevens moeten worden uitgewisseld, teneinde het opzetten van netwerken voor de uitwisseling van informatie te vergemakkelijken. Deze formules hebben betrekking op de wetgeving van de lidstaten inzake vuurwapens, de informatie over de verwerving en het voorhanden hebben van vuurwapens door niet-ingezetenen en de overbrengingen van vuurwapens. Deze formules, die nog niet op communautair niveau zijn goedgekeurd, maar wel al door sommige lidstaten in hun nationale wetgeving zijn opgenomen, kunnen dienst doen als uitgangspunt voor toekomstige inspanningen ter verbetering van de informatie-uitwisseling.
- (102) Om de informatie-uitwisseling en de structuur ervan te verbeteren, is de Commissie voornemens een doeltreffender discussieforum op te richten in de vorm van een contactgroep die dienst zal doen als coördinatieforum voor de toepassing en het toezicht op de naleving van de richtlijn. Deze groep zou met name een geschikt forum zijn om concrete voorstellen ter verbetering van de informatie-uitwisseling te bespreken, teneinde een oplossing te vinden voor de bovengenoemde praktische problemen inzake de werking van de Europese vuurwapenpas en de overbrenging tussen wapenhandelaars. Deze concrete voorstellen kunnen onder meer betrekking hebben op het opzetten van hulpmiddelen voor informatie-uitwisseling, zoals gegevensbanken of websites.
- (103) De contactgroep zou zich niet alleen bezighouden met het verbeteren van de informatie-uitwisseling maar zou ook een geschikt forum zijn om de toepassing van goede werkwijzen¹¹ met betrekking tot jagers en sportschutters te bevorderen en om de indeling van wapens te verbeteren¹².

4.1.3. De indeling van wapens

- (104) In het algemeen lijkt de in de richtlijn vastgestelde indeling geen specifieke problemen op te leveren. De belanghebbende partijen hebben meegedeeld dat de strenge regelingen van sommige lidstaten en de op de eisen van de richtlijn gebaseerde regelingen meestal op bevredigende wijze naast elkaar van toepassing zijn.
- (105) De situatie is echter anders voor jacht- en sportwapens. Zoals reeds eerder gezegd ontstaan problemen doordat bepaalde wapens, die in de ene lidstaat bij de oorlogswapens zijn ingedeeld of zijn verboden, in andere lidstaten als jachtwapens worden beschouwd. Sommige lidstaten hebben verklaard dat, als de Europese vuurwapenpas bij de overbrenging tussen lidstaten van vuurwapens voor jagers en

¹¹ Zie punt 4.1.1 hierboven.

¹² Zie punt 4.1.3 hierna.

sportschutters het enige begeleidende document wordt, de relevante categorieën van vuurwapens moeten worden geharmoniseerd.

- (106) De Commissie zal nagaan of het mogelijk is om in de nationale wetgevingen een uitzondering voor jacht- en sportwapens op te nemen. Dit zou de status van de Europese vuurwapenpas versterken.

4.2. Verduidelijking van de werkingssfeer van de richtlijn op bepaalde gebieden

- (107) Er zij op gewezen dat uit de antwoorden van de lidstaten blijkt dat zij het communautaire wettelijke kader van de richtlijn in het algemeen als toereikend beschouwen; sommige lidstaten benadrukken dat de richtlijn duidelijker en doeltreffender moet worden binnen haar huidige werkingssfeer. De werkingssfeer van de richtlijn moet echter op sommige punten duidelijker worden afgebakend door bepaalde typen wapens te definiëren, namelijk onbruikbaar gemaakte en antieke wapens, die buiten de werkingssfeer van de richtlijn vallen.

4.2.1. Onbruikbaar gemaakte vuurwapens

- (108) In de zin van de bijlage van de richtlijn vallen alleen vuurwapens die voorgoed onbruikbaar zijn gemaakt door de toepassing van technische procédés die door een officiële instantie zijn gegarandeerd of erkend, niet onder de definitie van vuurwapens.
- (109) Verscheidene lidstaten, zij het niet allemaal, hebben technische specificaties of normen voor het onbruikbaar maken van vuurwapens goedgekeurd. Deze wapens worden gecontroleerd door een speciaal certificatieorgaan of door de politie, die een certificaat verstrekken waaruit blijkt dat het desbetreffende vuurwapen onbruikbaar is gemaakt.
- (110) Uit de antwoorden op de vragenlijst blijkt dat de lidstaten voorstander zijn van gemeenschappelijke technische specificaties of normen voor het onbruikbaar maken van vuurwapens. Vuurwapens die niet op de juiste manier onbruikbaar zijn gemaakt, kunnen immers opnieuw in werking worden gesteld en vormen een ernstig gevaar voor de openbare veiligheid. De normen voor het onbruikbaar maken verschillen van de ene lidstaat tot de andere en volgens sommige lidstaten is het betrekkelijk eenvoudig om in de lidstaten met de minst strenge normen een onbruikbaarheidscertificaat te krijgen voor vuurwapens die niet op de juiste manier onbruikbaar zijn gemaakt.
- (111) Het is echter aangewezen te wachten op de resultaten van de onderhandelingen over het VN-protocol tegen de illegale productie van en handel in vuurwapens. Dit protocol zal bepalingen inzake het onbruikbaar maken van wapens bevatten; de oplossingen op communautair niveau moeten overeenstemmen met deze op internationaal niveau. Zodra het protocol is goedgekeurd, kunnen de besprekingen over normen en specificaties over het onbruikbaar maken van wapens op communautair niveau van start gaan. Als de lidstaten het eens worden over bepaalde gemeenschappelijke specificaties of normen, hoeven zij zich verder niet te bekommeren om de manier waarop deze normen – anders dan voor zover deze verder gaan dan de algemene vereisten voorzien in het ontwerp Protocol - op communautair niveau kunnen worden omgezet: in de richtlijn zelf of in een afzonderlijk besluit, in bindende of niet-bindende vorm. De Commissie zal handelen overeenkomstig de door de lidstaten bereikte overeenkomst.

4.2.2. Antieke wapens

- (112) In de richtlijn wordt gesteld dat de antieke wapens onder de nationale wetgevingen vallen. Volgens de belanghebbende partijen is in de meeste lidstaten geen vergunning vereist voor antieke wapens, hoewel het soms wel nodig is om als verzamelaar geregistreerd te zijn om grote hoeveelheden van dergelijke wapens te mogen bezitten. Veel lidstaten definiëren antieke vuurwapens op basis van een datum, maar elke lidstaat gebruikt een andere definitie. In artikel 82 van het Schengenacquis (dit artikel blijft van kracht) worden antieke vuurwapens gedefinieerd als vuurwapens van vóór 1870. Volgens dit artikel zijn echter ook uitzonderingen mogelijk, wat tot verschillen tussen de lidstaten heeft geleid.
- (113) Volgens verenigingen van verzamelaars wordt het vrije verkeer van verzamelwapens belemmerd omdat elke lidstaat eigen formaliteiten eist en een wapen dat in de ene lidstaat antiek is, in een andere niet noodzakelijk als zodanig wordt beschouwd. Dit kan aanleiding geven tot problemen als iemand wapens buiten zijn lidstaat van verblijf koopt of met dergelijke wapens van een lidstaat naar een andere reist. De Commissie stelt vast dat ook in dit geval¹³ geen beroep werd gedaan op de procedure van artikel 12, lid 1, die een oplossing biedt voor bepaalde problemen in verband met de overbrenging.
- (114) Aangezien een gedeelte van de verzamelwapens onbruikbaar gemaakte wapens zijn, kunnen veel problemen waarmee de houders van deze wapens worden geconfronteerd, worden opgelost door een overeenkomst tussen lidstaten of door de goedkeuring van gemeenschappelijke communautaire normen voor het onbruikbaar maken van wapens¹⁴.
- (115) Voor andere antieke wapens geven sommige belanghebbende partijen de voorkeur aan een definitie die niet op een datum maar op gedetailleerde technische criteria is gebaseerd (wapens die gebruik maken van buskruit/rookvrij kruit). Zij hebben echter liever dat de richtlijn niet tot deze wapens wordt uitgebreid. Sommige belanghebbende partijen zijn helemaal tevreden met de richtlijn in haar huidige vorm, maar zijn toch bereid de voorstellen van degenen die de bepalingen van de richtlijn ontoereikend vinden, te bestuderen.
- (116) De meerderheid van de lidstaten lijkt de voorkeur te geven aan een definitie op basis van een datum, maar op basis van de gesprekken die tot nu toe hebben plaatsgevonden, kan de Commissie de mogelijkheid van een nieuwe definitie, waarbij objectieve en afdwingbare technische gegevens worden gecombineerd met een specifieke datum, niet uitsluiten.

4.3. Besluiten trekken uit het VN-protocol tegen de illegale productie van en handel in vuurwapens

- (117) In het kader van het VN-verdrag ter bestrijding van grensoverschrijdende georganiseerde criminaliteit wordt onderhandeld over een ontwerp-protocol tegen de illegale productie van en handel in vuurwapens, munitie en verwante materialen. Dit protocol zal een aanvulling op het VN-verdrag vormen. Zoals gezegd heeft het protocol in de eerste plaats tot doel de illegale handel in vuurwapens te bestrijden. De

¹³ Zie punt 4.1.1.4.

¹⁴ Zie punt 4.2.1.

bepalingen van het protocol zijn echter algemeen van toepassing, dus ook op de legale handel in vuurwapens.

- (118) De Commissie heeft het mandaat gekregen om namens de Gemeenschap te onderhandelen over bepaalde punten van het protocol, zoals het bijhouden van een register (artikel 8), de markering van vuurwapens (artikel 9), onbruikbaar gemaakte wapens (artikel 10), in- en uitvoervergunningen (artikel 11), veiligheids- en preventieve maatregelen (artikel 12) en makelarij (artikel 18, onder a).
- (119) Om de eenheid van de interne markt te garanderen zal in het protocol een clausule van regionale integratie worden opgenomen, waarbij de Gemeenschap als één partij bij het protocol wordt beschouwd. De bepalingen betreffende in- en uitvoervergunningen en de markering bij invoer zullen dus niet van toepassing zijn op intracommunautaire handel.
- (120) Sommige bepalingen van het protocol zijn echter van die aard dat op communautair niveau de nodige beslissingen moeten worden genomen. Deze bepalingen hebben met name betrekking op het bijhouden van een register, op de markering van vuurwapens in het algemeen, op makelarij en op het onbruikbaar maken van wapens. Sommige bepalingen van de richtlijn zullen dan ook in overeenstemming met het protocol moeten worden gebracht.
- (121) Aangezien de onderhandelingen over het protocol nog niet zullen worden afgerond in het jaar 2000, is het aangewezen te wachten tot het protocol is goedgekeurd alvorens wijzigingen van de richtlijn voor te stellen. Op die manier voorkomt men dat de richtlijn in korte tijd tweemaal moet worden gewijzigd.

* * *

- **De Commissie verzoekt het Europees Parlement en de Raad om kennis te nemen van dit verslag.**
- **De Commissie is voornemens begin 2002 de nodige wetsvoorstellen in te dienen, met inachtneming van de stand van de onderhandelingen over het VN-protocol en de antwoorden van het Europees Parlement, de Raad en de belanghebbende partijen op de richtsnoeren van dit verslag.**

BIJLAGE I

Nationale omzettingsmaatregelen

Oostenrijk	Waffengesetz 1. Waffengesetz-Durchführungsverordnung 2. Waffengesetz-Durchführungsverordnung Gewerbeordnung
België	Loi du 30 janvier 1991 modifiant la loi du 3 janvier 1933 relative à la fabrication, au commerce et au port des armes et au commerce des munitions. - Wet van 30 januari 1991 tot wijziging van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie. Loi du 5 août 1991 relative à l'importation et au transit d'armes, de munitions et de matériel devant servir spécialement à un usage militaire et de la technologie y afférente - Wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik dienstig materieel en daaraan verbonden technologie; Circulaire 1260/I/7 relative aux diverses catégories d'armes - Omzendbrief 1260/I/7 inzake de verschillende categoriën wapens - 20/09/1991. Arrêté royal du 18 janvier 1993 modifiant l'arrêté royal du 20 septembre 1991 exécutant la loi du 3 janvier 1933 relative à la fabrication, au commerce et au port des armes et au commerce des munitions – Koninklijk besluit van 18 januari 1993 tot wijziging van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van de handel in het dragen van wapens en op de handel in munitie. Arrêté royal du 8 août 1994 relatif aux Cartes européennes d'armes à feu. Koninklijk besluit van 8 augustus 1994 betreffende de Europese Vuurwapenpassen.
Denemarken	Lovbekendtgørelse nr. 67 af 26/01/2000 om våben og eksplosivstoffer. Bekendtgørelse nr. 66 af 26/01/2000 om våben og ammunition mv. Cirkulære nr. 8 af 26/01/2000 om våben og ammunition mv. Bekendtgørelse nr. 972 af 09/12/1992 om erhvervelse, besiddelse og transport af skydevåben for personer bosiddende i et EF-land.
Finland	Ampuma-aselaki/Skjutvapenlag (1/1998) ; Ampuma-aseasetus/ Skjutvapenförordning (1998/145) Laki poliisin henkilökistereistä annetun lain 19 ja 20 §:n muuttamisesta / Lag om ändring av 19 och 20 § lagen om polisens personregister (3/98)
Frankrijk	Décret-loi du 18 avril 1939 fixant le régime des matériels de guerre, armes et munitions Décret n° 95-589 du 6 mai 1995 modifié relatif à l'application du décret du 18 avril 1939 fixant le régime des matériels de guerre, armes et munitions ; Arrêté du 7 septembre 1995 fixant le régime des armes et des munitions historiques et de collection. Arrêté ministériel du 06/05/1998 relatif à la carte européenne d'armes à feu, Journal Officiel du 17/05/1998 Page 7531.

Duitsland	Waffengesetz Gesetz über die Kontrolle von Kriegswaffen Erste Verordnung zum Waffengesetz Allgemeine Verwaltungsvorschrift zum Waffengesetz
Griekenland	Νόμος υπ' αριθ. 2168/93 : Ρύθμιση θεμάτων που αφορούν όπλα, πυρομαχικά, εκρηκτικές ύλες, εκρηκτικούς μηχανισμούς και άλλες διατάξεις (ΦΕΚ Α' ν° 147 της 03/09/1993, σελίδα 4083)
Ierland	Firearms Act, 1925. Firearms Act, 1964. Firearms Act, 1971. An Act to amend and extend the Firearms Acts, 1925 to 1968. Firearms and Offensive Weapons Act, 1990 (Offensive Weapons) Order, 1991. Statutory Instrument N° 362 of 1993. European Communities (Acquisition and Possession of Weapons and Ammunition) Regulations, 1993. Firearms (temporary provisions) Act, 1998, continuance Order, 1999
Italië	Testo Unico delle leggi di Pubblica Sicurezza, approvato con R.D. del 18 giugno 1931 n. 773, riguardanti le armi comuni da fuoco. Decreto Legislativo 30 dicembre 1992, n. 527. Attuazione della direttiva 91/477/CEE relativa al controllo dell'acquisizione e della detenzione di armi. Decreto ministeriale, 30 ottobre 1996, n. 635. Regolamento di esecuzione del decreto legislativo 30 dicembre 1992, n. 527, recante norme di attuazione della direttiva 91/477/CEE relativa al controllo dell'acquisizione e della detenzione di armi.
Luxemburg	Loi du 15 mars 1983 sur les armes et munitions Règlement grand-ducal du 2 décembre 1983 complétant la liste des armes prohibées. Règlement grand-ducal du 13 avril 1983 pris en exécution de la loi sur les armes et munitions. Règlement grand-ducal du 30 juin 1986 complétant la liste des armes prohibées. Règlement grand-ducal du 2 février 1990 soumettant les frondes au régime d'autorisation des armes. Règlement grand-ducal du 27 novembre 1995 modifiant le règlement grand-ducal du 13 avril 1983 pris en exécution de la loi sur les armes et munitions.
Nederland	Wet van 27 januari 1994 houdende aanpassing van de Wet wapens en munitie aan de Richtlijn van 18 juni 1991 van de Raad van de Europese Gemeenschappen inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens - Staatsblad 1994, nr. 84. Besluit Europese schietwapenspas - Staatsblad 1994, nr. 161 van 7 maart 1994. Wet van 5 juli 1997, houdende regels inzake het vervaardigen, verhandelen, vervoeren, voorhanden hebben, dragen, enz. van wapens en munitie – Staatsblad 1997, nr. 292.

Portugal	Decreto-Lei n.º 37.313 de 21 de Fevereiro de 1949. Regulamento das armas e munições Decreto-Lei n.º 399/93 : Transpõe para a orden jurídica interna a Directiva n.º 91/477/CE, do Conselho, de 18 de Junho, relativa ao controlo da aquisição e da detenção de armas Portaria n.º 1322/93 : Fixa os montantes das taxas de aposição de visto prévio e de emissão do cartão europeu de armas de fogo
Zweden	Vapenlag, Svensk författningssamling (SFS) 1996:67, 8/02/1996 Vapenförordning, Svensk författningssamling (SFS) 1996:70 , 8/02/1996
Spanje	Real Decreto, núm. 137/1993, de 29 de enero, por el que se aprueba el Reglamento de Armas. Corrección de errores del Real Decreto 137/1993, de 29 de enero, por el que se aprueba el Reglamento de Armas. Real Decreto 316/2000, de 3 de marzo, por el que se modifican algunos preceptos del Reglamento de Armas, aprobado por Real Decreto 137/1993, de 29 de enero, relativos a las licencias y a las revistas de armas
Verenigd Koninkrijk	Firearms Act 1968 Firearms (Amendment) Act 1988 The Firearms Acts (Amendment) Regulations 1992 The Firearms Acts (Amendment) Rules 1992 Firearms (Amendment) Act 1997 Firearms (Amendment) (Nº 2) Act 1997 Northern Ireland. The Firearms (Northern Ireland) Order 1981 Import, Export and Customs Powers (Defence) Act 1939 The Import of Goods (Control) Order, 1954 Open General Import Licence Amendement n° 82 of the Open General Import Licence The Export of Goods (Control Order 1994 and subsequent Amendment Orders

BIJLAGE II

Lijst van bevoegde instanties (artikel 13, lid 3)

Oostenrijk	Bundesministerium für Inneres Postfach 100, 1014 Wien
België	Ministère des Affaires Economiques –service licences Ministerie van Economische Zaken – dienst vergunningen Rue Général Leman / Generaal Lemanstraat 60 1040 Bruxelles / Brussel
Denemarken	Interpol Polititorvet 14 1780 København V
Finland	Sisäasianministeriö Kirkkokatu 12 PL 257, 00171 Helsinki
Frankrijk	Ministère de l'intérieur Place Beauveau 75008 Paris Direction général des Douanes et Droits Indirects 23, rue de l'Université 75700 Paris Cedex 07 SP
Duitsland	Bundeskriminalamt Referat OA 35 D- 65173 Wiesbaden
Griekenland	Ministry of public order Directorate of National security Dep. D 4 Kanellopoulou Str. GR –101.77- Athens
Ierland	Department of Justice, Equality and Law Reform 72-76 St. Stephen's Green, Dublin, 2.
Italië	Ministero dell'interno Dipartimento della Pubblica Sicurezza Direzione Centrale AA.GG. Servizio Polizia Amministrativa e Sociale; Divisione Armi et Esplosivi Via Cesare Balbo N. 39 00184 Roma
Luxemburg	Ministère de la Justice 16, Bd. Royal L-2934, Luxembourg
Nederland	Korps Landelijke Politiediensten Centrale Recherche Informatiedienst Afdeling vuurwapens Postbus 3016 2700 KX Zoetermeer
Portugal	Direcção Nacional DA P.S.P Largo da Penha de França. 1 1170 Lisboa
Spanje	Dirección General de la Guardia Civil Intervención Central de Armas y Explosivos Dirección: c/. Bernardino Obregón 23 28.012 Madrid
Zweden	Rikspolisstyrelsen Box 12256 102 26 Stockholm

Verenigd Koninkrijk	Home Office Operational Policing Unit 50 Queen Anne's Gate, London SW1H9AT
---------------------	--

BIJLAGE III

Lijst van nationale en internationale federaties en verenigingen

- **European federations**

AECAC: European association of civil Arms Trade

AFEMS: Association of the European Sport Ammunition Manufacturers

AFTSC: Association of sporting Shooting Federations of the European Community

FACE : Federation des Associations de Chasseurs de l'Union européenne

FESAC: Federation of European Societies of Arms Collectors

IEACS: European institute of the Hunting and Sport Weapons

- **National federations**

ANPAM: Associazione Nazionale Produttori Armi e Munizioni

ASSOARMIERI (IT)

BSSC: British Shooting Sports Council

A.S.H: The Amenable Importers of sporting and hunting Firearms and Accessories Association (FIN)

HBSA: Historical Breechloading Small arms Association (UK)

UFA : Union Française des Amateurs d'Armes